

Arrest

**nr. 225 415 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. CHRISTIAENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 oktober 2012 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 oktober 2012 om internationale bescherming. Op 14 december 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

1.2. Met een schrijven van 28 februari 2018 brengt de Administrateur-generaal van de Belgische Staatsveiligheid de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op de hoogte van het feit dat verzoeker door de politie gesignaleerd is als zijnde aan het radicaliseren en gekend is omwille van het maken van meerdere 'verdachte' reisbewegingen naar zijn thuisland.

1.3. Bij schrijven van 28 februari 2018 verzoekt de Directeur-generaal van de DVZ de commissaris-generaal om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, eerste lid, tweede zin, en 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.4. Bij aangetekende brief van 20 augustus 2018 roept de commissaris-generaal verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud op 7 september 2018 omwille van voornoemd nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus. Verzoeker haalt dit schrijven niet af en daagt op de genoemde datum niet op voor het persoonlijk onderhoud.

1.5. Op 28 september 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

1.6. Op 17 oktober 2018 trekt de commissaris-generaal de beslissing van 28 september 2018 tot intrekking van de vluchtelingenstatus in.

1.7. Op 31 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 maart 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Pashtoun van origine en hebt u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit de stad Jalalabad, gelegen in de provincie Nangarhar. Vanaf het jaar 2010 werkte u als tolk voor het Amerikaanse leger in Kandahar en in de provincie Laghman. Na ongeveer anderhalf jaar stopte u met werken omdat u twee keer bedreigd werd door de taliban omwille van uw werkzaamheden als tolk voor de Amerikanen. U besliste om uw land te ontvluchten en op 25 oktober 2012 deed u in België een verzoek om internationale bescherming. Op 14 december 2012 besliste het Commissariaat-generaal (CGVS) u de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Op 28 februari 2018 ontving het CGVS informatie waaruit blijkt dat u verschillende keren naar uw land van herkomst bent teruggekeerd. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ontving van de luchtvaartpolitie van Schiphol informatie dat u op 4 juni 2015 op het punt stond om via Istanbul naar Kabul te reizen, met terugvlucht voorzien op 31 juli 2015. De luchtvaartpolitie van Schiphol liet ook nog weten dat u op 2 februari 2016 op het punt stond via Istanbul naar Kabul te reizen. Verder ontving de DVZ van de politie van Brugge een administratief verslag d.d. 10 juli 2017 van een huiszoeking in het kader van uw mogelijke deelname aan activiteiten van een terroristische groep. Uit dit verslag blijkt eveneens dat u herhaaldelijk naar uw land van herkomst terugkeerde. U bleek immers in het bezit van een Belgisch reisdocument voor vluchtelingen met stempels waaruit reizen naar Kabul blijken van 2 februari 2016 (aangekomen in Kabul op 3 februari 2016) tot 2 maart 2016 en van 9 augustus 2016 (aangekomen in Kabul op 10 augustus 2016) tot 14 september 2016. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in een schrijven van 28 februari 2018 een onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw vluchtelingenstatus gevraagd.

Gezien dit nieuwe element in uw dossier, werd u op 7 september 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. U bent hiervoor niet komen opdagen.

B. Motivering

U kreeg op 14 december 2012 het statuut van vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

U werd op 20 augustus 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 7 september 2018 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 57/6/7 § 3 van de Vreemdelingenwet (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U bood zich niet aan voor uw persoonlijk onderhoud. Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van persoonlijk onderhoud noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom uw status moet worden behouden. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw vluchtelingenstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van de elementen in het administratieve dossier en dit overeenkomstig artikel 57/6/7 §4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat u verschillende keren naar uw land van herkomst bent teruggekeerd. De DVZ ontving van de luchtvaartpolitie van Schiphol informatie dat u op 4 juni 2015 op het punt stond om via Istanbul naar Kabul te reizen, met terugvlucht voorzien op 31 juli 2015. De luchtvaartpolitie van Schiphol liet ook nog weten dat u op 2 februari 2016 op het punt stond via Istanbul naar Kabul te reizen. Verder ontving de DVZ van de politie van Brugge een administratief verslag van een huiszoeking d.d. 10 juli 2017 in het kader van uw mogelijke deelname aan activiteiten van een terroristische groep. Uit dit verslag blijkt eveneens dat u herhaaldelijk naar uw land van herkomst terugkeerde. U bleek immers in het bezit van een Belgisch reisdocument voor vluchtelingen met stempels waaruit reizen naar Kabul blijken van 2 februari 2016 (aangekomen in Kabul op 3 februari 2016) tot 2 maart 2016 en van 9 augustus 2016 (aangekomen in Kabul op 10 augustus 2016) tot 14 september 2016.

Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en

is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/3, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Art. 55/3/1 §2, 2° Vreemdelingenwet stelt:
"(...)"*

Verzoeker is inderdaad tweemaal teruggereisd naar Afghanistan. Dat is echter helemaal niet om redenen van vakantie of vrije wil. Zijn moeder is zwaar ziek en ging in 2016 door een bijzonder zware periode. Ze kon niet meer voor zichzelf zorgen en heeft in Afghanistan geen hulp. Het was dan ook noodzakelijk dat verzoeker even bijsprong.

Verzoeker legt ten exemplarische een medisch stuk voor over de gezondheidssituatie van zijn moeder (stuk 3). Het volledig bundel werd reeds tweemaal neergelegd in de eerdere procedures (waar de bestreden beslissing werd ingetrokken door respectievelijk het CGVS en de DVZ). Hij heeft deze stukken nog eerder niet kunnen bezorgen aan het CGVS omdat hij nooit een uitnodiging voor toelichting heeft ontvangen (cf. infra, tweede grief).

De verwijzing door verwerende partij naar een onderzoek inzake deelname aan terroristische activiteiten is irrelevant. In België geldt nog steeds het vermoeden van onschuld. Het is niet omdat verzoeker zijdelings aan bod kwam in een gerechtelijk onderzoek dat hij daarom welkdanig misdrijf zou gepleegd hebben.

Verzoeker werd nooit in beschuldiging gesteld, laat staan vervolgd of veroordeeld.

De terugkeer zegt bovendien helemaal niets over de vrees voor vervolging. Zoals voorzeggd deed verzoeker dat helemaal niet voor zijn plezier. Noch de veiligheidssituatie in Jalalabad, noch zijn persoonlijke situatie zijn gewijzigd.

Verzoeker is met het vliegtuig aangekomen in Kaboel, waar het nog relatief veilig is. Hij heeft vervolgens een taxirit van verschillende uren gedaan om bij zijn moeder aan te komen. En ter plaatse heeft verzoeker er uiteraard voor gezorgd dat hij zich niet in het straatbeeld vertoonde en zich low-profile hield. Het enige bewijs van zijn aanwezigheid is eigenlijk zijn paspoort.

Deze situatie is niet te vergelijken met Afghanen die vriendschapsbezoeken gaan brengen aan familie en vrienden in Afghanistan, of er ronduit op vakantie gaan, met alle bijhorende sociale media. Verzoeker is er enkel uit noodzaak teruggekeerd en heeft zich, net omwille van de vrees voor vervolging, bijzonder voorzichtig opgesteld.

Uit dergelijk bezoek kan in geen enkel opzicht worden afgeleid dat er geen vrees voor vervolging meer zou bestaan."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), *"in het bijzonder de rechten van verdediging"*.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker werd voorafgaandelijk aan de genomen beslissing niet gehoord.

Verwerende partij stelt op 21.08.2018 een aangetekende uitnodiging te hebben opgestuurd. Verzoeker is formeel dat hij nooit enige uitnodiging heeft ontvangen.

Had hij wel een uitnodiging ontvangen, dan was hij uiteraard wel naar Brussel gegaan en had hij daar alle dienstige bewijsstukken over de medische situatie van zijn moeder bezorgd (cf. ten exemplarische titel stuk 3).

Mogelijks werd de uitnodiging niet correct verstuurd, net zomin als gebeurde met de beslissing van 31.10.2018, die in eerste instantie eveneens (?) op een fout adres werd betekend (cf. stuk 2).

De beslissing hield dan ook onterecht op geen enkele wijze rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker kan zich helemaal niet vinden in de bestreden beslissing."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een schrijven van de DVZ van 29 maart 2019 (stuk 2) en een medisch attest van verzoekers moeder (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus *"Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 25 februari 2019, het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"* van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"* van juni 2019, p. 1-66 en 211-218, en de *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een persartikel van De Standaard neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 55/3/1, § 2, 2°, en 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende vluchtelingenstatus wordt ingetrokken omdat zijn persoonlijk gedrag erop wijst dat hij geen vervolging vreest in zijn land van herkomst nu uit het administratief dossier blijkt dat hij verschillende keren naar zijn land van herkomst is teruggekeerd en zijn terugkeer de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees op flagrante wijze ondermijnt. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Rechten van verdediging

Verzoeker houdt in het tweede middel voor dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat hij voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing niet gehoord werd. Hij is formeel nooit een uitnodiging voor een gehoor te hebben ontvangen. Zo hij dit wel had ontvangen, zou hij er zijn op ingegaan en alle dienstige bewijsstukken over de medische situatie van zijn moeder hebben bezorgd. Hij oppert dat de uitnodiging mogelijks niet correct werd verstuurd, zoals in eerste instantie ook gebeurde met de beslissing van 31 oktober 2018 tot beëindiging van het verblijfsrecht (stukkenbundel, stuk 2).

Verzoeker kan in dit betoog echter niet worden gevolgd. Zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt opgeworpen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier immers dat verzoeker op 20 augustus 2018 werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 7 september 2018 omwille van een nieuw element in zijn dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.) zaak nr. 226 194, stuk 5). Deze oproeping werd conform artikel 57/6/7, § 3, van de Vreemdelingenwet naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister, met name Raversijde 3/0101, 8400 Oostende, verstuurd (adm. doss. zaak nr. 226 194, stuk 5, en adm. doss., stuk 4). Hoewel blijkt dat verzoeker deze oproeping niet heeft afgehaald, kan hij dus niet dienstig voorhouden niet correct te zijn opgeroepen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal geheel terecht overeenkomstig artikel 57/6/7, § 4, van de Vreemdelingenwet op grond van de elementen van het dossier de bestreden beslissing genomen. Uit het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde schrijven van de attaché van de DVZ van 29 maart 2019 kan overigens enkel worden afgeleid dat de beslissing van de commissaris-generaal van 1 oktober 2018 waarbij de vluchtelingenstatus van verzoeker werd ingetrokken op een verkeerd adres werd betekend, doch niet dat deze beslissing op het zelfde adres werd betekend als de aan verzoeker gerichte oproeping van

20 augustus 2018 voor een persoonlijk onderhoud. Meer nog, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze beslissing werd betekend op een adres waar verzoeker volgens het Rijksregister geregistreerd werd voor de periode van 3 december 2012 tot 27 februari 2013 (adm. doss. zaak nr. 226 194, stuk 2 A) en dus niet op het adres waarnaar de oproeping voor een persoonlijk onderhoud op 7 september 2018 werd verstuurd. Bovendien is het adres waarnaar de oproeping voor een persoonlijk onderhoud op 7 september 2018 werd verstuurd tevens het adres dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift – en ook in het verzoekschrift in de zaak nr. 226 194 – opgeeft als het adres waar hij woont.

Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft. Ook de schending van artikel 6 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben en artikel 6 van het EVRM enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

2.3.5. Beoordeling van de intrekking van de vluchtelingenstatus

Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

“(…)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in kennis werd gesteld van het feit dat verzoeker van 3 februari 2016 tot 2 maart 2016 en van 10 augustus 2016 tot 14 september 2016 naar zijn land van herkomst is teruggekeerd, niettegenstaande de door hem geuite vrees daar te worden vervolgd. Verzoeker werd op 20 augustus 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 7 september 2018 omwille van dit nieuwe element in zijn dossier, zodat hij de gelegenheid had om argumenten aan te reiken voor het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus. Verzoeker betwist niet dat hij zich op de genoemde datum niet aanbood voor zijn persoonlijk onderhoud en dat hij evenmin een geldige reden meedeelde waarom hij geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van het persoonlijk onderhoud, noch schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen overmaakte waarom zijn status moet worden behouden. De commissaris-generaal kon dan ook op goede gronden vaststellen dat verzoeker heeft nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn vluchtelingenstatus. Het zijn die vaststellingen die de commissaris-generaal ertoe hebben geleid om verzoekers vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet in te trekken.

Verzoeker voert thans in het eerste middel van het verzoekschrift aan dat hij inderdaad tweemaal is teruggereisd naar Afghanistan, doch dat hij dit deed omdat zijn moeder zwaar ziek was en in 2016 door een zware periode ging. Ze kon niet meer voor zichzelf zorgen en had in Afghanistan geen hulp, zodat het noodzakelijk was dat verzoeker even bijsprong. Verzoeker legt ter staving hiervan een kopie voor van een medisch attest (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Wat dit stuk betreft, dient evenwel te worden vastgesteld dat het niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit informatie in het administratief dossier dat verzoeker door de politie gesignaleerd is als zijnde aan het radicaliseren en gekend is omwille van het maken van meerdere 'verdachte' reisbewegingen naar zijn thuisland (adm. doss. zaak nr. 226 194, stuk 15, map met 'landeninformatie', nr. 8), zodat zijn loutere beweringen hoe dan ook niet zo maar voor waar kunnen worden aangenomen.

Waar verzoeker in het eerste middel nog wijst op het vermoeden van onschuld en hieruit afleidt dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar een onderzoek inzake deelname aan terroristische activiteiten irrelevant is, wijst de Raad erop dat dit onderzoek in de bestreden beslissing enkel wordt aangehaald omdat uit een verslag ervan blijkt dat verzoeker herhaaldelijk naar zijn land van herkomst terugkeerde, wat wel degelijk relevant is voor de beoordeling of verzoekers persoonlijke gedrag later – *i.e.* na de erkenning als vluchteling – erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen, blijft verzoeker in gebreke zicht te bieden op de werkelijke reden voor zijn terugkeer naar Afghanistan en toont hij niet *in concreto* aan dat hij de vluchtelingenstatus dient te behouden. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in objectieve stukken uit het administratief dossier. Verzoeker geeft niet aan welke gegevens en logische elementen zijn vrees voor vervolging kunnen staven in het licht van deze motieven.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet in te trekken.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekers persoonlijk gedrag erop duidt dat hij actueel in zijn land van herkomst geen daadwerkelijke vrees koestert omwille van de gebeurtenissen en feiten die ten grondslag liggen aan zijn vluchtrelaas. De Raad meent dan ook dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bermoedelingen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In het verzoekschrift laat verzoeker deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid. Aldus slaagt hij er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Ter terechtzitting legt verzoeker een persartikel van De Standaard neer waarin wordt bericht over een door Islamitische Staat (IS) opgeëiste aanslag op een trouwfeest in Kabul, waarbij minstens 63 doden en 182 gewonden zijn gevallen. Deze informatie kan uiteraard geen afbreuk doen aan de voorgaande analyse in de bestreden beslissing, nu deze geen betrekking heeft op Jalalabad, van waar verzoeker verklaarde afkomstig te zijn.

2.3.5.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN